

หัวข้อ

การรับสุขที่มีต่อพระคริสต์และการเติบโตจนสูงงอมในชีวิตของเรา

ข้อความสำคัญ

เราควรมุ่งความสนใจที่พระคริสต์ผู้เป็นศูนย์กลางเพียงหนึ่งเดียวของเราซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้
ไม่ใช่มนุษย์, เรื่องราว, และสิ่งของอย่างอื่นที่นอกเหนือจากพระคริสต์;
ทางแก้เพียงอย่างเดียวสำหรับปัญหาที่ปวง โดยเฉพาะการแตกแยกก็คือการรับสุขพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง.

การรับสุขของพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั้นมีอยู่หลายด้าน — ความยินดีแห่งการสถิตอยู่ขององค์พระเจ้า,
ความยินดีในการมีชีวิตเป็นอยู่ในเรื่องโรมานซ์อันศักดิ์สิทธิ์, ความยินดีในการแจกจ่ายอันศักดิ์สิทธิ์ของตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์,
ความยินดีในการดื่มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระเจ้า, ความยินดีในการรู้จักความรักของพระเจ้า,
ความยินดีในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า, ความยินดีในการรู้จักพอในทุกสภาวะแวดล้อม,
และการเข้าสู่ความยินดีขององค์พระเจ้าในอาณาจักร.

บทบันทึกเกี่ยวกับชีวิตของโยเซฟเป็นการเปิดเผยถึงการปกครองของพระวิญญาณนั้น
เพราะการปกครองของพระวิญญาณนั้นก็คือด้านการครอบครองของวิสุทธิชนที่สูงงอม;
การปกครองของพระวิญญาณนั้น (การดำเนินชีวิตที่ครอบครองเป็นกษัตริย์ในชีวิต
โดยอยู่ภายใต้การเหนี่ยวรั้งและการจำกัดของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์อยู่ในความเที่ยงแท้แห่งอาณาจักรของพระเจ้า)
ย่อมสูงส่งกว่าด้านอื่นๆ ของพระวิญญาณนั้น

ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้าเราคือองค์พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวที่เสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์
ซึ่งได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว — การสูงงอมของเจ้าสาว, การก่อสร้างของเจ้าสาว,
ความชอบธรรมของเจ้าสาว, ความมั่งคั่งของเจ้าสาว, และเจ้าสาวเป็นนักรบที่มาปราบศัตรูของพระเจ้าให้พ่ายแพ้.

ตอนที่ 1

การรับสุขพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง ซึ่งเป็นทางแก้หนึ่งเดียวสำหรับทุกปัญหาที่อยู่ในคริสตจักร

ข้อพระคัมภีร์: 1กษ.1:2, 9; 2:9-10; 13:1-8; ยรม.2:13; พท.3:22-24

I. หนังสือโกรินโธเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับการรับสุขพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งซึ่งเป็นทางแก้หนึ่งเดียวสำหรับปัญหาทุกอย่างที่อยู่ในคริสตจักร; จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในการฟื้นฟูของพระองค์คือการฟื้นฟูพระคริสต์เป็นศูนย์กลางเพียงหนึ่งเดียวแห่งแผนการบริหารของพระเจ้าและเป็นทุกสิ่งต่อเราในฐานะที่เป็นส่วนของเราให้เราได้รับสุข — 1:2, 9, 24, 30:

1. เราทุกคนล้วนถูกเรียกเข้าสู่การสามัคคีธรรมหรือการรับสุขพระคริสต์ (ข้อ 9); คำว่า “การสามัคคีธรรม” ครอบคลุมถึงแนวคิดเกี่ยวกับการรับสุข; พระคริสต์ทรงเป็นส่วนที่จัดแบ่งให้แก่เราโดยพระเจ้าเพื่อให้เราได้รับสุข (ข้อ 2; กซ.1:12).
2. จุดมุ่งหมายของอัครทูตเปาโลใน 1 โกรินโธคือการแก้ปัญหาคือการฟื้นฟูพระคริสต์เป็นศูนย์กลางเพียงหนึ่งเดียวแห่งแผนการบริหารของพระเจ้า โดยเฉพาะการแตกแยกก็คือการรับสุขพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่ง.
3. เราควรมุ่งความสนใจที่พระคริสต์ไม่ใช่มนุษย์, เรื่องราว, และสิ่งของอย่างอื่นที่นอกเหนือจากพระคริสต์; เราควรฟังความสนใจที่พระคริสต์ผู้เป็นศูนย์กลางเพียงหนึ่งเดียวของเราซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งไว้ เพื่อให้ปัญหาทั้งปวงท่ามกลางผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการแก้ไข — 1:9; กซ.1:17ข, 18ข.
4. เป้าหมายของเราคือการรับสุขพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ที่สุดและการได้รับพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ที่สุดเพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์; ผลของเรื่องนี้คือการที่เราได้รับสุขพระคริสต์อย่างถึงที่สุดในฐานะที่เป็นรางวัลของเราในอาณาจักรพันปี — พป.3:14; มธ.25:21, 23.
5. เราต้องเป็นผู้ที่คิดใน “สิ่งเดียวกัน”; “สิ่งเดียวกัน” ในฟิลิปเปอซึ่งคือการรู้จัก, ประสบการณ์, และการรับสุขพระคริสต์อย่างเป็นทัศนะภายใน; สิ่งเดียวกันคือการแสวงหาพระคริสต์เพื่อจะได้รับพระคริสต์และถือครองพระองค์ — 2:2, 5; 1:20-21; 3:7-14; 4:13.
6. การคิดสิ่งอื่นนอกเหนือจากสิ่งเดียวกันคือการเป็นกบฏต่อแผนการบริหารของพระเจ้า; แผนการบริหารของพระเจ้าต้องการให้เราคิดในสิ่งเดียวกัน; ขณะที่อยู่ในการดำเนินชีวิตคริสตจักร เราต้องช่วยให้วิสุทธิชนทั้งหลายคิดในสิ่งเดียวกัน; แนวคิดของเราควรฟังความสนใจที่การรับสุขพระคริสต์และถูกเติมเต็มด้วยการรับสุขพระคริสต์เพื่อการดำเนินชีวิตคริสตจักร ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตแห่งพระกาย.
7. หนังสือ 1 โกรินโธเปิดเผยว่าพระเจ้าได้ประทานพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งพร้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์อย่างน้อย 20 ประการให้เราเป็นส่วนของเราเพื่อให้เราได้รับสุข; เคล็ดลับในการดำเนินชีวิตคริสเตียนและการดำเนินชีวิตคริสตจักรคือเราต้องรับสุขพระคริสต์ — 1:9:
 - (1) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นส่วนที่พระเจ้าประทานให้เรา — ข้อ 2.
 - (2) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพระปัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเรา ในฐานะความชอบธรรม, การแบ่งแยกบริสุทธิ์, และการไถ่ — ข้อ 24, 30.
 - (3) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งสง่าราศี กระทั่งเป็นกษัตริย์แห่งสง่าราศีเพื่อให้เราได้รับสง่าราศี — 2:7-8; รม.8:30; บพล.24:6-10.
 - (4) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นความล้ำลึก (สิ่งล้ำลึก) ของพระเจ้า — 1กษ.2:10.
 - (5) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นฐานรากหนึ่งเดียวแห่งการก่อสร้างของพระเจ้า — 3:11.
 - (6) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นปัสคาของเรา (5:7), ขนบั้งไร่เชื้อ (ข้อ 8), อาหารฝ่ายวิญญาณ, น้ำฝ่ายวิญญาณ, และศิลาฝ่ายวิญญาณ (10:3-4).
 - (7) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นศิระ (11:3; กซ.2:19; อฟ.1:19-23) และพระกาย (1กษ.12:12, 24-25ก; อฟ.4:15-16).
 - (8) เราจำเป็นต้องรับสุขพระคริสต์เป็นผลแรก (1กษ.15:20, 23), มนุษย์คนที่สอง (ข้อ 47), และอาดามคนสุดท้ายที่กลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต (ข้อ 45) เพื่อมาเป็นทุกสิ่งต่อเรา.

II. พระเจ้าทรงสตัยชื่อในการเรียกเราเข้าสู่การสามัคคีธรรมหรือการรับสุขพระบุตรของพระองค์ แต่หลายครั้งเรากลับไม่สตัยชื่อต่อการที่พระองค์ทรงเรียกเราเข้าสู่จุดมุ่งหมายของพระองค์ — 1:9; ยรม.2:13; พท.3:22-24:

1. จุดมุ่งหมายของพระเจ้าในแผนการบริหารของพระองค์คือการเป็นต้นน้ำหรือแหล่งกำเนิดของน้ำที่มีชีวิตเพื่อจะนำตัวของพระองค์เองมา

แจกจ่ายเข้าสู่เราเพื่อให้เราอิมหน้ำและรับสุข; เป้าหมายของการรับสุขนี้คือการก่อกำเนิดคริสตจักรที่เป็นคู่มหาของพระเจ้า ในฐานะที่เป็นการเพิ่มพูนของพระเจ้า เป็นการขยายใหญ่ของพระเจ้า เพื่อจะเป็นความบริบูรณ์ของพระเจ้าสำหรับการสำแดงของพระองค์ — ยส. 3:29-30; อฟ.3:16-19, 21.

2. ทางเดียวที่จะยึดพระเจ้าเป็นต้นน้ำของน้ำที่มีชีวิตคือการดื่มพระองค์และหลังไหลพระองค์ออกมาทุกวัน; เรื่องนี้เรียกร้องให้เราต้องร้องเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่อง (ด้วยการร้องเพลง, การขอบพระคุณ, การชื่นชมยินดี, การอธิษฐาน, การสรรเสริญ, และการป่าวประกาศพระราชกิจในการช่วยให้ออดของพระเจ้า) — บพส.36:8-9; ยชย.12:3-6; 1กธ.12:13; ยส.7:37-39; 4:10, 14; รรม.10:12-31; 1ธซ.5:16-18.
3. แทนที่จะรับสุขพระเจ้าโดยการดื่มพระองค์ พลไพร่ของพระเจ้ากลับไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ด้วยการทำชั่วสองประการ — “พลไพร่ของเราได้กระทำชั่วสองประการ คือพวกเขาได้ละทิ้งเราผู้เป็นต้นน้ำของน้ำที่มีชีวิต แล้วสกัดอาน้ำสำหรับตนเอง เป็นอาน้ำแตกซึ่งเก็บกักน้ำไว้ไม่ได้” — ยรม.2:13:
 - (1) ประการแรก พลไพร่ของพระเจ้าได้ละทิ้งพระเจ้าผู้เป็นต้นน้ำ เป็นแหล่งกำเนิดของพวกเขาให้เขาได้รับสุข; ประการที่สอง พวกเขาหันสู่แหล่งกำเนิดอื่นที่นอกเหนือจากพระเจ้า ซึ่งไม่อาจทำให้เขาเหล่านั้นอิมหน้ำ ไม่อาจทำให้เขากลายเป็นการขยายใหญ่ขึ้นของพระเจ้า อันเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์เพื่อการสำแดงของพระองค์.
 - (2) การสกัดอาน้ำคือภาพบรรยายถึงการที่ชาวอิสราเอลทำงานด้วยการตรากตรำของมนุษย์เพื่อจะทำบางสิ่ง (รูปเคารพ) ขึ้นมาแทนที่พระเจ้า; การที่อาน้ำนั้นแตกและเก็บกักน้ำไว้ไม่ได้บ่งชี้ว่า นอกจากพระเจ้าที่ถูกแจกจ่ายเข้าสู่เราในฐานะน้ำที่มีชีวิตเพื่อการรับสุขของเรา ไม่มีสิ่งใดที่สามารถดับความกระหายของเราหรือทำให้เรากลายเป็นการเพิ่มพูนของพระเจ้าเพื่อการสำแดงของพระองค์ — ยส.4:13-14.
4. สภาพการณ์ที่ชั่วร้ายของคนชั่วคือพวกเขาไม่ได้มาทอองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะกิน, ดื่ม, และรับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้า; พวกเขาทำหลายสิ่ง แต่พวกเขากลับไม่มาติดต่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้า, มายึดพระองค์, มาต้อนรับพระองค์, มาลิ้มรสพระองค์, และมารับสุขพระองค์; ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น ไม่มีสิ่งใดที่ชั่วร้ายไปกว่านี้อีกแล้ว — ยชย.57:20; เทียบ 55:1-2, 6-7.
5. แม้เราจะไม่สัตย์ซื่อ แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ทว่าความสัตย์ซื่อของพระองค์ไม่ได้เป็นไปตามความเข้าใจหรือทัศนคติฝ่ายธรรมชาติของเรา:
 - (1) พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในการจัดรูปเคารพไปจากเรา; สิ่งใดในตัวเราที่เรารักมากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือแทนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตของเราก็คือรูปเคารพ — ยอค.14:3; 1ยส.5:21.
 - (2) สันติสุขในสภาพแวดล้อมของเราทางภายนอก, ความสุขสบายส่วนตัวของเรา, และทรัพย์สินสมบัติของเราล้วนสามารถกลายเป็นรูปเคารพต่อเราซึ่งจะทำให้เราหลงไปได้; แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในการเอาสิ่งเหล่านี้ไปจากเรา เพื่อเราจะได้ดื่มพระองค์เป็นต้นน้ำของน้ำที่มีชีวิต.
 - (3) พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในการยอมให้เราประสบปัญหา เพื่อให้เราเรียนรู้ที่จะไม่เชื่อฟังในตัวเราเอง แต่เชื่อฟังในพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงนำเราเข้าสู่แผนการบริหารของพระองค์ให้เราได้รับสุขพระคริสต์, ดูดซับพระคริสต์, ดื่มพระคริสต์, กินพระคริสต์, และดูดซึมพระคริสต์ เพื่อให้พระเจ้าได้เพิ่มพูนขึ้นในเราเพื่อจะทำให้แผนการบริหารของพระองค์สำเร็จเป็นจริง — ยรม.17:7-8; 2กธ.1:8-9; ยส.16:33; 1กธ.10:3-4; 12:13.
 - (4) พระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยในเรื่องอื่นใด นอกจากการให้เรารับสุขพระคริสต์; เนื่องจากความลุ่มหลงของเรา เราจึงอาจคิดว่าเราหมดหวังแล้ว แต่พระเจ้าไม่มีการสิ้นหวัง; ความลุ่มหลงของเราได้เปิดทางให้พระคริสต์เสด็จเข้ามาเป็นทุกสิ่งต่อเรา ให้พระองค์สามารถนำเรามุ่งหน้าต่อไปจนบรรลุถึงความสุขอม — รรม.8:28-29; ฮบ.6:1ก; ยนช.37:1 และคำอธิบายน; 47:7 และคำอธิบายน.

III. หนังสือ 1 โครินโทเปิตเผยว่าหนทางในการรับสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการรักพระองค์ (2:9-10; 16:22) และรักซึ่งกันและกัน (13:1-8ก); การฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการฟื้นฟูการรักองค์พระเยซูเจ้าด้วยความรักดั้งเดิม (วว.2:4; 1ยส.4:19) และการรักซึ่งกันและกันเพื่อการก่อสร้างพระกายอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ (อฟ.4:16):

1. การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าคือขอเรียกร้องที่จะขาดเสียไม่ได้ซึ่งจะทำให้เราสามารถเข้าสู่พระทัยของพระองค์และเข้าใจความลับทุกประการที่อยู่ในพระทัยของพระองค์ และจะทำให้เราตระหนักและมีส่วนในสิ่งล้ำลึกและซ่อนเร้นที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดและจัดเตรียมไว้กับเรา

— 1กธ.2:9-10; มธ.22:37-38; บพส.73:25; 116:1-2:

- (1) เนื้อหาของการดำเนินชีวิตคริสตจักรนั้นขึ้นอยู่กับความสุขที่มีต่อพระคริสต์; เรายิ่งรับสุขพระองค์ เนื้อหาที่จะยิ่งอุดมสมบูรณ์; แต่เงื่อนไขที่จะรับสุขพระคริสต์ก็คือเราต้องรักพระองค์ด้วยความรักดั้งเดิม — วว.2:4-5, 7.
 - (2) การตกต่ำของคริสตจักรเริ่มต้นจากการที่เราละทิ้งความรักดั้งเดิมที่มีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า; การรักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความรักดั้งเดิมหรือความรักที่ดีที่สุดคือการให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเอก เป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง โดยถูกบังคับไว้ด้วยความรักของพระองค์ เพื่อจะเคารพพระองค์และยึดพระองค์เป็นทุกสิ่งในชีวิตของเรา — ข้อ 4-5; กซ.1:18ข; 2กธ.5:14-15; มก.12:30; บพส.73:25-26.
 - (3) ชีวิตที่เราได้รับมาในเวลาที่เราเชื่อองค์พระเยซูเจ้านั้นคือบุคคลผู้หนึ่ง และทางเดียวที่เราจะปรับใช้และรับสุขบุคคลผู้นี้ก็คือการรักพระองค์ด้วยความรักดั้งเดิม; ในเมื่อองค์พระเยซูเจ้าผู้เป็นชีวิตของเราเป็นบุคคลผู้หนึ่ง เราจึงจำเป็นต้องมีการติดต่อกับพระองค์ครั้งใหม่เพื่อจะรับสุขการสถิตที่เป็นปัจจุบันของพระองค์ ณ เวลานี้และทุกวัน — ยส.11:25; 14:5-6; 1ตธ.1:14; ยส.14:21, 23; 2กธ.5:14-15; วว.2:4-7; กซ.1:18ข; รม.6:4; 7:6.
 - (4) เราต้องเป็นบุคคลที่ท่วมท้นไปด้วยความรักของพระคริสต์; ความรักอันศักดิ์สิทธิ์ควรเป็นเหมือนกระแสน้ำมหาศาลที่ถาโถมมาหาเรา บังคับให้เราเป็นอยู่ต่อพระองค์และรักพระองค์อย่างถึงที่สุดเกินกว่าที่เราจะควบคุมได้ — 2กธ.5:14.
 - (5) ถ้าจะรักองค์พระผู้เป็นเจ้าจนถึงที่สุด เราจำเป็นต้องเป็นผู้ที่ปรารถนาและเสาะหาที่จะอาศัยอยู่ในบ้านของพระเจ้าไปตลอดชีวิตของเรา เพื่อจะเพ่งพินิจความสง่ามของพระองค์ (ความน่ารัก, ความน่าชื่นใจ, ความเบิกบาน) และทูลถามพระเจ้าในพระวิหารของพระองค์; การทูลถามพระเจ้าคือการนำเอาทุกเรื่องที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเรามาตรวจสอบกับพระเจ้า — บพส.27:4.
2. ความรักคือหนทางที่ล้ำเลิศที่สุดในการที่เราจะเป็นทุกสิ่งและทำทุกสิ่งเพื่อการก่อสร้างคริสตจักรเป็นพระกายอินทรีย์ของพระคริสต์ — 1กธ.12:31ข—13:8, 13; เทียบ 14:1, 3, 4ข:
- (1) “ความรู้ันั้นทำให้่องตัวขึ้น มีเพียงความรักที่ทำให้ก่อสร้างขึ้น”; เราอาจได้ฟังข่าวสารของการปฏิบัตินั้นและพองตัวขึ้นเพียงเพราะมีความรู้ — 8:1ข; เทียบ 2กธ.3:6.
 - (2) เมื่อกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตอันเป็นกฎแห่งความรัก (รม.8:2; สด.6:2-3) ได้ถูกกระตุ้นให้เกิดการใช้งานขึ้นภายในเรา การตรากตรำของเราในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะเป็นการตรากตรำแห่งความรัก (1กธ.15:58; 1ธซ.1:3) ซึ่งเรามีการช่วยเหลือและชูกำลังแก่ผู้ที่อ่อนแอ (กจ.20:35; 1ธซ.5:14); ผู้ที่อ่อนแอหมายถึงผู้ที่อ่อนแอ ไม่ว่าจะในวิญญาณ, หรือจิต, หรือร่างกาย หรืออ่อนแอในความเชื่อ.
 - (3) พระคริสต์ที่เรารักทรงเป็นพระคริสต์ที่รักคริสตจักร (อฟ.5:25); เมื่อเรารักพระองค์ เราจะรักคริสตจักรอย่างที่เราจะรักพระองค์ที่ทรงรัก; การดำเนินชีวิตคริสตจักรคือการดำเนินชีวิตที่พี่น้องรักซึ่งกันและกัน (1ยส.4:7-8; 2ยส.5-6; ยส.15:12, 17; วว.3:7; อฟ.5:2; เทียบ ยด.12ก) และพระกายก็ก่อสร้างตนเองขึ้นในความรัก (อฟ.4:16).
 - (4) วิญญาณของเราที่พระเจ้าประทานให้และให้บังเกิดใหม่นั้นเป็นวิญญาณแห่งความรัก; เราจำเป็นต้องมีวิญญาณแห่งความรักที่ร้อนรนเพื่อจะพิชิตการตกต่ำของคริสตจักรในวันนี้ — 2ตธ.1:7; รม.12:10-11.
 - (5) เมื่อเรายิ่งเข้าสู่ประสบการณ์และการรับสุขที่มีต่อการถูกผสมผสานเข้าด้วยกันมากขึ้น ความรักที่เรามีต่อกันและกันก็จะยิ่งจริงแท้ต่อเรา เพื่อความเป็นหนึ่ง, การก่อสร้าง, และความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ — 1กธ.12:14-27; รม.16:1-16; กซ.4:16; ยส.12:24; ลวต.2:4-5.